

Past dit beter bij Kevin of Bjorn?
Fragmenten uit Cyberboy van Tanja de Jonge
Groep 7 en 8

Fotografisch geheugen (blz. 34/35)

'Escher,' zei Bjorn. 'We maakten tekeningen van Escher na, toen we in groep zeven zaten.' (...)

'Ik heb de tekeningen gevonden in de dozen,' zei hij. (...)

'We hebben ook foto's gemaakt,' ging Bjorn verder, 'trucagefotografie met optische illusies van jou en mij. Jij houdt je hand op en ik sta erop. In de werkelijkheid sta ik in de verte.'

'Ja, dat klopt,' zei ik. Zie je wel, hij wist nog best dingen over vroeger. 'Jouw vader maakte die van ons.'

'Dat was leuk.'

Eten omdat je het lekker vindt (blz. 53)

'Laat me raden,' zei mijn vader toen ze had opgehangen, 'hij mag geen kipspiesjes.'

'Nee.' Mijn moeder was ontdaan. 'En hij mag ook geen speklapjes, geen spareribs en geen hamburgers, want daar zit te veel vet in. Ze geeft hem zelf wel een stukje mager vlees mee voor op de barbecue. En daar mag hij in geen geval saus bij.'

'We nodigen nog eens iemand uit voor het eten,' lachte mijn vader.

'Ach, ze wil gewoon doen wat het beste is voor haar zoon.'

'Welnee,' zei papa, 'ze was altijd al te bezorgd. En nu Bjorn zo ziek is geweest, slaat ze door met zo'n supergezond dieet. Een beetje genieten van het leven, dát is goed voor Bjorn.'

Gekopieerde emoties (blz. 57)

'Maar kipfilet is heel mager vlees,' zei mama. 'Dat is echt niet vet. Dat kan geen kwaad. Als je bang bent om te vet te eten, laat je de saus gewoon staan. Daar krijg je niks van.'

'Denkt u dat?' vroeg Bjorn.

'Ja,' zei papa. 'Maar als ik je een tip mag geven: mét satésaus is het veel lekkerder hoor.' Hij knipoogde overdreven naar Bjorn. Het was zo'n vette knipoog, waardoor je je weleens schaamt voor je vader. Ik tenminste wel.

En toen zag ik iets wat me een schok bezorgde. Bjorn knipoogde terug. Er was geen enkele reden waarom hij op dat moment zou knipogen naar mijn vader maar hij deed het echt! En het bezorgde me kippenvel en een heel onaangenaam gevoel vanbinnen.

Er flitste plotseling een aantal momenten uit mijn geheugen door mijn hoofd. Dat gesprek over Escher, toen Bjorn en ik in de aula op school zaten en toen ik zo verbaasd was over wat hij allemaal zei. Toen keek hij me aan en stond zijn gezicht plotseling ook verbaasd. En toen met die mop van Joris, toen iedereen lachte, behalve hij. Hij keek me aan en zag me lachen en toen lachte hij ineens ook. En nu ik hem zag knipogen schoot er heel sterk een gedachte door mijn hoofd. Ik dacht: papa is zijn spiegel. Met een ontstellende

zekerheid wist ik het ineens: hij deed mensen na. Hij lachte niet zelf, hij was niet zelf verbaasd, hij knipoogde niet spontaan. Hij keek naar de anderen en imiteerde hun gezichtsuitdrukkingen.

Een handicap (blz. 30)

Bij dat gesprek over die tablet, leek het of Bjorn zich mijn handicap niet kon herinneren. Dat was vreemd, want ik heb die handicap altijd al gehad. Zolang als Bjorn mij kent, heb ik moeite met het bewegen van mijn vingers. Bjorn hielp me altijd, als ik er last van had. En hij plaagde me er ook vaak mee.

Ik mis een paar pezen in mijn linkerhand, waardoor ik deze niet goed kan strekken. Het zit bij ons in de familie, mijn opa had het ook. Als ik later kinderen krijg, kunnen die het ook krijgen. Maar mijn moeder hoopt dat de medische wetenschap tegen die tijd wel een oplossing gevonden heeft voor zo'n onhandige handicap. Als er delen van je lichaam niet goed werken, kunnen ze die in de toekomst vervangen, zegt ze. Daar wordt al heel hard aan gewerkt in laboratoria overal in de wereld. Ze kweken nieuwe lichaamsdelen of maken ze na met 3D-printers. Dus als ik later kinderen heb, plaatsen ze er bij hen waarschijnlijk zo een paar pezen bij. En als ze dat kunnen, laat ik het bij mezelf ook opereren. Dan ben ik eindelijk van die slome vingers af. Ik heb niet echt last van mijn handicap, ik ben eraan gewend. Maar dat Bjorn zich mij herinnerde, maar mijn handicap niet, zette me aan het denken.

Een schuldgevoel (blz. 14)

Bjorn stapte achteruit de straat op, zonder om te kijken. Het laatste wat ik van hem zag, was zijn verbaasde gezicht, een fractie van een seconde voordat de vrachtwagen hem raakte. In mijn hoofd is het een stilstaand beeld geworden. Die blik. En chips. In de lucht. Hij trok zeker net zijn hand terug uit de zak. Het volgende moment denderde een remmende truck over hem heen.

In gedachten heb ik alle mogelijkheden oneindig vaak doorgenomen; wat er gebeurd was als ik beter had opgelet, als ik die rottige handicap niet had gehad aan mijn linkerhand, als ik Bjorn op het laatste moment bij zijn jas had kunnen grijpen en hem teruggetrokken had op de stoep, als we geen chips waren gaan halen. Als, als, als. Het was een ongeluk. En ik had het niet zien aankomen.

Klikken (blz. 38/39)

Ik stootte Bjorn zachtjes aan. Hij keek verstoord op. Weer spiedde ik naar de lerares. Toen de kust veilig leek, fluisterde ik: 'Wat heb jij bij vraag 1?' '954, Kevin,' zei hij hardop. Ik kromp een beetje in elkaar. Voor in de klas keek De Bie op. 'Wat zei je, Bjorn?' vroeg ze. Iedereen keek om naar Bjorn en mij. Ik voelde mijn kop warm worden, mijn hartslag ging omhoog, ik kreeg buikpijn, maar Bjorn leek nergens last van te hebben. Hij beantwoordde de vraag zonder blikken of blozen. '954, Mevrouw De Bie.'

Ze keek Bjorn verwonderd aan. Je kon zien dat ze niet goed wist hoe ze moest reageren, maar haar gezicht werd langzaam roder. In de klas hield iedereen zijn adem in. Een halve minuut lang leek ze ons in spanning te willen houden, toen klonk heel zacht haar stem. 'Wat is 954, Bjorn?' Wiskunde was vergeten. De aandacht was gevangen. Mevrouw De Bie stond langzaam op. Als een jachtluipaard besloep ze haar prooi. Ze zou toeslaan, zoveel was zeker, de prooi had geen schijn van kans. Ik voelde haar dreiging. 'Het antwoord op vraag 1, mevrouw De Bie.'

Nu zette ze haar kaken op elkaar en zag ik iets flikkeren in haar ogen. Ze rechtte haar rug en vuurde haar volgende vraag af. 'En waarom roep jij zomaar het antwoord op vraag 1 door de klas, als ik vragen mag?' Haar stem klonk scherp. 'Kevin vroeg me wat het antwoord was, mevrouw De Bie.'

Humor (blz. 28/29)

De jongens achter mij braken los in een lachsalvo. Anne hikte ook van de lach en meneer De Koster grinnikte. Joris had deze al eens aan mij verteld, maar dat maakte niet uit, want hij vertelde hem iedere keer beter. Je schoot altijd in de lach als hij een mop vertelde, of de mop nu goed was of niet. Mijn oog viel op Bjorn. Hij keek zoekend naar alle vrolijke gezichten om hem heen. Het duurde maar een fractie van een seconde, toen kruiste zijn blik de mijne en zag ik een grote glimlach verschijnen. 'Goeie mop, hè,' zei ik. 'Joris vertelt altijd moppen.'

Bjorn knikte.

Vriendschap voor het leven (blz. 29/30)

Het lukte me die middag niet om geconcentreerd huiswerk te maken. Mijn gedachten waren vol van Bjorn. Ik was blij, maar ook verward door Bjorns plotselinge terugkeer. Hij was wel dezelfde, maar toch anders. De vertrouwdheid was weg. Nee, dat was het niet, want het voelde wel vertrouwd, maar er was iets veranderd aan hem en ik kon er mijn vinger niet op leggen wat het was.

Hij was niet wild enthousiast toen hij me zag, maar wel vriendelijk. Misschien was dat niet zo vreemd, hij had natuurlijk veel meegemaakt de afgelopen twee jaar. Misschien moesten we gewoon opnieuw aan elkaar wennen.

Kevin Sanders, had hij gezegd, toen hij me zag. Volgens mij was dat voor het eerst, dat hij me bij mijn achternaam noemde. Vroeger noemde hij me altijd 'Kef'. 'Hé Kef,' riep hij dan, 'samen spelen?' Maar toen zaten we in groep vier of vijf. Samen spelen, dat deed je op de basisschool, dus dat hij zo iets nu niet meer riep was normaal.